

In een brief van mei 1973 aan de Vlaamse kranten klaagt Ward Ruyslinck een verschijnsel aan, dat hem, sinds hij in de bossen van Pulle woont, in toenemende mate ergert en dat hij de naam van ‘dog-dropping’ gaf : het achterlaten van honden in de bossen rond Mirtenhagen.

In *Gazet van Antwerpen*, 26 mei 1973, werd de brief onder de kop ‘De lijdensweg van dieren en dierenvrienden’ in zijn geheel geplaatst.

Andere kranten, zoals *De Standaard*, *Het Nieuwsblad* en *Het Handelsblad* hebben een artikel geplaatst, waarin het probleem van de dog-dropping werd aangekaart met een eigen inleiding en het deels citeren uit de brief van Ruyslinck, deels ingekort met eigen woorden. Zo is bijvoorbeeld Ruyslincks inleiding in een enkele zin aan het slot van het artikel geplaatst.

Waarom veroordelen vakantiegangers hun huisdieren ter dood?

In: *De Standaard*, *Het Nieuwsblad* en *Het Handelsblad*, 21 mei 1973.

In een brief aan de Vlaamse kranten klaagt de schrijver Ward Ruyslinck een verschijnsel aan, dat de laatste jaren steeds ergere vormen aanneemt: het achterlaten van honden ergens op het platteland, door meesters die het dier beu zijn, of die het niet mee op vakantie kunnen nemen. Dit verschijnsel, schrijft hij, is vooral in de Antwerpse Kempen tot een ware plaag uitgegroeid. Wij citeren uit deze brief:

Piekperiode voor het achterlaten van honden is de tijd vlak voor de vakantie (paas-, kerst- en zomervakantie). De verenigingen voor dierenbescherming hebben dit verschijnsel in betrouwbare statistieken vastgelegd, en zowel de cijfers als de pieken spreken een ondubbelzinnige taal : de welgestelde burgers van dit land trekken wat graag 20.000 fr. of meer uit voor enkele weken relaxen en grote sier maken aan de Costa Brava of voor een weekje skipret in de Oostenrijkse dalen, maar tegen een bescheiden meeruitgave van 1.000 fr. (de pensioenprijs voor Max of Loulou in een veilig dierenasiel) wordt klaarblijkelijk huizenhoog opgezien. En dus wordt de argeloze, aanhankelijke huisvriend met zijn trouwe vriendelijke hondengogen maar ‘de vrijheid gegeven’, dat wil zeggen veroordeeld tot een ellendig bestaan vol ontberingen, honger, dorst en mishandelingen.

Barbaars

Het scenario is telkens weer hetzelfde : een ritje naar de Kempen, op een eenzame plek wordt de ‘huisvriend’ uit de auto getrapt (of gewoon uit het portierampje gegooid, zoals mijn zoon eens heeft gezien) en als de bliksem ervandoor.

Meestal loopt het arme beest dan nog een heel eind keffend en jankend achter zijn ‘baasje’ aan, maar tegen de paardenkracht van de ontrouwe meester zijn z’n hondenvoten niet opgewassen.

Dergelijke vormen van ‘dropping’ zijn, hoe deerniswekkend ook, in feite nog min of meer ‘fatsoenlijk’ te noemen in vergelijking met de barbaarse varianten waarvan mijn zoon en ik enkele malen getuige zijn geweest.

Zo hebben wij enkele jaren geleden een keesje uit een dichtgespijkerd krat gehaald dat in de brandnetels langs de weg lag. Op een afgelegen plek in een naburig dennenbos hebben wij vorig jaar een half verhongerde, bruine bastaardhond gevonden, die met een dik touw aan een boom was vastgebonden. Zelf hebben wij, benevens onze eigen waakhond, sinds enkele jaren een voshondje opgenomen, dat in de week vóór Kerstmis (door wintersport-droppers?) te vondeling was gelegd in een dichtgevroren gracht in het bos.

De kans dat zo’n hondje geholpen wordt door medelijdende zielen is klein. De mensen die in hun riante villa tussen de sparren hokken, willen geen straathond in huis. En niemand die zo een dier toch nog tot bij de Dierenbescherming zou brengen. Hij doet dit niet, omdat hij daarvoor dertig kilometer ver moet rijden. Buiten de stedelijke agglomeratie worden namelijk geen huisdieren opgehaald. Onzinnig, natuurlijk, omdat steeds meer dieren buiten de agglomeratie worden achtergelaten

Rijkswacht

Wat doe je dan? De rijkswacht opbellen? Mooi, dat hebben we ook gedaan. Maar de rijkswacht verwijst naar de veldwachter, maar die komt niet langs, omdat hij verplicht is (zegt hij) vreemde, loslopende honden neer te schieten.

En omdat hij een zachtmoedige, gevoelige (en overigens zeer bereidwillige) man is, die zelf ook van dieren houdt, knijpt hij liever zijn ogen dicht en negeert hij het probleem.

Ja, één enkele keer zijn we er door bemiddeling van de veldwachter in geslaagd een gedropte hond te plaatsen bij een ‘opkoper’, die zijn kennel versjacht op de Antwerpse Vogelmarkt. Achteraf heeft een verantwoordelijke van de dierenbescherming me verteld, dat deze ‘fortuinlijke’ viervoeters een nog gruwelijker lot te wachten staat, omdat ze heel dikwijls door Nederlandse en Duitse laboratoria worden opgekocht als proefdieren voor vivisecties.

Intussen blijft het zo dat heel veel mensen je met een meewarige glimlach bekijken, als je iets voor een dier wil doen. Typisch is de dogmatische uitlating van een kennis die het probleem uit de wereld dacht te helpen met het zinnetje: ‘Een hond heeft toch geen ziel’.

Tips

Als de overheid niet wil optreden, dan moet iedere burger zijn verantwoordelijkheid nemen.

- * Wijs kandidaat-droppers erop dat zij zich blootstellen aan gerechtelijke vervolging.
- * Noteer de nummerplaat van de auto waaruit een hondje wordt gegooid.
- * Laat de Dierenbescherming een onderzoek instellen naar de omstandigheden waarin de hond van de buurman, toevallig vlak voor de vakantie, spoorloos verdwenen is.

Psychologen weten al lang dat het vermogen tot liefhebben ondeelbaar is : wie mensen kan liefhebben, kan ook van dieren houden. En andersom.